

tic *Sinquātis*, i amb el de la *Sèvre* de Niort (SIPARIS), i del riu irlandès *Sechair*, arrel ieur. SEIK^m- 'vessar, escolar-se, degotar' (IEW, 893.2); o amb els epigràfics de Renània i Reims *Sincoris*, *Sinquas*, *Sincius* estudiats per Weisgerber (*Rhen. Germ. Celt.*, 140, 142, i notes 163 i 236). —³ L'evolució fonètica fou partint de la reducció de *ɫMAGO-* a *ɫMO*, que es registra en tots els exemplars d'aquesta terminació àtona: ROTÓMAGUM > *Rotómo* > *Rouen*, CONDÓMAGO > *Condom* etc., amb la coneguda tendència del gallo-cèltic a l'accentuació sobreesdrúixola: EKSKINGOMAG(O)S, amb dissimilació consonàntica i vocalica: ESCÍLGOMOS > *Escúlgemos* > *Eissilhem*s > *-lbe(n)s* ortografiat *Exilles*.

CINCELLES

Partida del terme de Sueca (cf. E. T. C. I, 253).

ETIM. Forma mossàrab del llatí SENTICELLAS, diminutiu de SENTIX, -ICIS 'mata d'espines'. D'aquest mateix ètimon provenen el *Sencelles* de Mallorca i del Camp de Tarragona, i el nom del riuet *Xinxilla* de la Plana de Castelló; entre d'altres NLL coneguts (cf. vol. I, 261-262) o bé d'un col·le.-dim. SENTICET(U)LAS. V. a l'art. *Centelles*.

CINCLAUS

Veïnat ja antic del terme de l'Escala, a l'O. d'Empúries.

PRON. MOD.: *sincláus*, oït a l'Escala per Casac. i a Viladamat (en l'enq. XXII, 118.30).

DOC. ANT. *Centum Claves* a. 1115-1164 (*Lib. Feud. Major* II, 222); *Cinchclaus* a. 1309 (parròquia de St. Martí d'Empúries, *BABL* IV, 424).

Cf. *Els Clausalls*, pda. antiga del terme de Tuïr (Rosselló). Es troba documentada en un Capbreu (1548-1768) llegit a l'Arxiu de Tuïr per JCor. (fol. 116b).

ETIM. Del llatí Q(U)INQUE CLAUSOS 'cinc closos de conreus'. J. F. C. [La -s- interna es perdé per dissimilació (d'acord amb la propensió establerta en *LleuresC* (210n., 254), abans que AU es reduís a *ó* segons la norma general en la nostra fonètica; i per això, es conservà *au* fins avui, a Tuïr, però a l'Escala, AU es fongué amb -e(s): fenomen singular igual al que ha causat la forma del NL *La Pava* (Empúries i Marenada). Un nom paral·lel tenim en el de *Trencaclaus* nom d'un carrer de Barcelona Vella, típic per les seves moltes raconades (CLAUSOS): és el que des del 1852 canvià aquest nom en el d'*Arc del Teatre* (GGC, *Ci. de Bna.*, nota 2374.)

CINC-SOUS, Pla del Camp de ~, en el Montseny

Damunt Collformic, al N., en la intersecció del camí de Collformic a Matagalls amb el que puja de la Font de la Pomereta; és en terme de Viladrau.

HOMÒNIMS I DERIVATS. *Correc del Cinc-sous* i *Font de Cinc-sou(e)s*, partides del terme de l'Albera (Rosselló Sud) (XXIV, 177.7; 178.20).

ETIM. Del llatí Q(U)INQUE SOLIDUS > *cinc-sous*, 'quantitat (reduïda [?]) que es paga com a tribut', referit al poc rendiment que hom devia treure dels pas-

turages d'aquest gran replà del vessant O. del Montseny (cf. *DECat* II, 708b56-709a8). J. F. C.

CINCTORRES

Vila de la comarca dels Ports de Morella, a l'esquerra de la rambla de Sellumbres.

DOC. ANT. *Cinchtorres* a. 1371 (en el *Capbreu de Cinctorres*, llegit per JCor. a l'arxiu municipal del poble, Ll. XXVIII, 11.2); *Sintorres* S. XVI (*Memor. Muñoz* a *BSCC* XIV, 431); *Cinc-Torres* (Mateu, *País Val.*, 63).

ETIM. Essent *cinc* un nombre «paradigmàtic» en la formació de NLL, com també ho són el *set* i el *quatre* (cf. *Cinclauss*, *Cinc-sous*, *Calatrava* etc.), *Cinctorres* sembla que ha d'haver significat 'la vila de les moltes torres'. J. F. C.

Cinqueros, V. *Xinquer*

CINT

Nom d'un poblet, i en variants *Cinto*, *Cinta* i derivats, nom de bastants paratges de roques escarpades o encinglerades.

1) *El Cint*, poblet del Berguedà, agre. a L'Espunyola.

PRON.: *əl sin*, oït a Capolat, 1964.

MEN. ANT. 839: *Illo Cincto*, Acte C. SdU. (i còpia S. XII); *Illo Cinto*, en el *Capbreu del Cart.*, ed. PPujol, n° 84; 1057: Sig. Petri de *Cint* (llegit a l'Arx. de Solsona); 1538: sobre un retaule de l'església: «retabulum de *Cinto*» i documents firmats pel «Rector del *Cint*»; a. 1370, 1590, 1748, 1775 (SerraV., *Pinós Mtpl.* III, 207).

ETIM.: ll. CINCTUS 'cenyit', però no en el sentit de 'un clos, un tancat', com entén Meyer-Lübke (*BDC* XI, 19) sinó en el de 'roca impassable, cenyida de precipici', formació paral·lela a la de *cingle* CINGULUM. L'església d'aquest lloc és en un planell de l'escarpada Serra dels *Tossals*, paral·lela a la de *Capolat*, el poblet veí, que també pren nom d'això: *terreny capolat = tallat*. En *DECat* (II, 668a55ss-b12) dono altres testimonis d'aqueixa aplicació toponímica, en un document de 1113 i en molts NLL menors del P. Val.

2) El més significat és el formidable *Barranc del Cint* al peu de la ciutat d'Alcoi, dit així per l'enorme cingle que el domina, com ja mostra la foto de GGRV, p. 635. Han tingut curs moltes deformacions d'aquest nom: *del Sinch* o *dels Cinc* (GGRV); altres han escrit *del Zinc*, prenent que hi havia una mina d'aquest metall (conegut només des del S. XVII, creant-l'hi, llavors, aquest nom, amb un mot alemany); però Cavanilles que també escriu *del Cinc*, i en dona un bon dibuix (II, 196 i 193), en aquest terme no parla enlloc de mines (que ell no manca mai de descriure quant n'hi ha).

3) Existeix també la forma *Cinto* de fonètica mossàrab, de la qual en el *DECat* dono molts testimonis de la Vall dels Alcalans; i també a Barx, *Racó de Cinto* (XXXI, 189.19). Del cim més alt de la Muela de